

dre, que la fraternitat és una de les constants de la nostra manera d'ésser, que som devots d'una llibertat situada als antípodes del desordre, de la individualitat, de la histèria, i de tot el que no sigui ponderació. Que el nostre comportament respon a una ordenació exacta i fidel al respecte per tot-hom, fins pels que ens ignoren o ens detesten, i que tots responem també a un ritme i a una música, que sols es pot comprendre, si sentim ben bé dins de nosaltres, l'ideal de la bellesa, de l'harmonia en el moviment, de la música, de la proporció, de la serena calma de l'alegria i de la serietat dintre d'una joia que ens és pròpia, indiscutible i senyora: i que si la portem dins l'ànima, la fem ostensible a tots, amb un símbol que tothom pot comprendre i utilitzar com a ideal de germanor, de convivència, de llibertat, de plenitud humana: que és la nostra sardana, que no sap d'enemistats ni de rancúnies, que admet a tots els de bona voluntat a participar en la rotllana.

Veniu, amics sardanistes, que veniu a Figueres a dansar la sardana, danseu amb nosaltres la sardana de tots, com un símbol i resum del què som, del què volem i del què trametrem als que vinguin després de nosaltres: mostreu-los, amics sardanistes, el camí que l'Empordà, i tot Catalunya, creu que és el més segur per al nostre ideal: ensenyeu-los a comptar i a repartir, a puntejar i a saltar, a escoltar la tenora i a sentir dintre vostre la veu de la terra, i a fer-la comprendre a tots, d'aquella manera senzilla i solemne en que J. S. Pons la resumia:

Les mans unint homes i dones
els ulls clavats a l'infinit.